

Sygn. akt IV Ca 198/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w (...) IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mariusz Struski

Sędziowie SO: Wanda Dumanowska (spr.), Andrzej Jastrzębski

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Zadrozna

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 r. w(...)

na rozprawie

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko F. L.

o zapłatę

oraz sprawy z powództwa wzajemnego F. L.

przeciwko P. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda – pozwanego wzajemnego P. R. od wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 25 listopada 2014r., sygn. akt I C 742/13

1. oddala apelację,
2. zasądza od powoda – pozwanego wzajemnego P. R. na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego F. L. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 198/15

UZASADNIENIE

Powód P. R. domagał się zasądzenia od pozwanego F. L. kwoty 11.124,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21.02.2013r. do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych. W argumentacji swojego żądania podał, iż prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której sprzedał pozwanemu kocioł H. (...) P. (...). Sprzedaż obejmowała także montaż kotła w domu pozwanego, ten ostatni zaś w siedzibie powoda zapoznał się z jego działaniem. Z tytułu sprzedaży powód wystawił fakturę VAT na kwotę 14.124,09 zł, z której to pozwany uiścił jedynie 3.128 zł i odmówił zapłaty pozostałej kwoty, pomimo przedsądowych wezwań do zapłaty.

Pozwany F. L. domagał się oddalenia pozwu i zapłaty zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych. Jednocześnie złożył powództwo wzajemne, którego treścią domagał się zapłaty od P. R. na swoją rzecz kwoty 3.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.02.2013r. do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu. Odnosząc się

do zasadności erekcyjnego pozwu pozwany – powód wzajemny wskazał, iż jest ono przedwczesne, albowiem strony umówiły się, iż zapłata nastąpi po żniwach, tj. pod koniec września 2013r. Nadto wskazał, iż P. R. zapewnił, iż kocioł jest energooszczędny i pozwala na zmianę paliwa, zaś dokonując montażu nie została mu dostarczona instrukcja obsługi. Tę dostarczono pozwanemu dopiero po upływie kilku miesięcy. Wobec nadmiernej energochłonności kotła pozwany poprosił powoda o zaprogramowanie innego paliwa, co okazało się niemożliwe. Taki stan rzeczy pozwany uznał za niezgodność towaru z umową i zażądał jego wymontowania i zwrotu uiszczony zaliczki albo jego wymiany, co pozostało bez odzewu ze strony przedsiębiorcy. Argumentując zasadność pozwu wzajemnego i jednocześnie oświadczenia o odstąpieniu od umowy pozwany – powód wzajemny podał, iż został wprowadzony w błąd, albowiem zamontowany kocioł m.in. posiadał niezgodne z umowa parametry oraz nie dostarczono mu instrukcji obsługi. Powyższe uprawnienia pozwany – powód wzajemny upatrywał w art. 2, 3, 4, 6, 8 i 10 ustawy konsumenckiej.

Powód – pozwany wzajemnie wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu zakwestionował stanowisko pozwanego – powoda wzajemnego i wskazał, iż dokonał wszelkich, co do towaru, informacji i pouczeń. W dalszej części uzasadnienia zakwestionował, iż zapłata miała nastąpić po żniwach. Ponadto stwierdził, że pozwanemu została doręczona instrukcja, gwarancja zakupionego sprzętu, a także dane producenta. Powód – pozwany wzajemny odniósł się także, do uszkodzeń kotła, które to nastąpiły wyłącznie wynikiem użytkowania przez konsumenta, nie wystąpiły więc podczas jego montażu. Powód – pozwany wzajemnie wskazał także, iż informował o braku możliwości ogrzewania innym paliwem, zaś pozwany – powód wzajemny nie zgłaszał nigdy zastrzeżeń co do działania kotła, a jego demontaż zażądał dopiero po skończonym okresie grzewczym.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w (...) oddalił powództwo główne (punkt I sentencji), zasądził od powoda - pozwanego wzajemnego P. R. na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego F. L. kwotę 3.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2013 roku do dnia zapłaty, za równoczesnym zwrotem powodowi – pozwanemu wzajemnemu kotła H. (...) D. (...), zamontowanego w budynku mieszkalnym położonym na nieruchomości pozwanego – powoda wzajemnego w (...) (...) w S. (punkt II, 1 sentencji) i oddalił powództwo wzajemne w pozostałej części (punkt II, 2 sentencji). Nadto Sąd zasądził od powoda - pozwanego wzajemnego P. R. na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego F. L. kwotę 2.567 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wywołanego powództwem głównym i wzajemnym, w ty, kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt III sentencji).

Przedmiotowe orzeczenie zostało oparte na następujących ustaleniach. W okresie 2006-2013 roku P. R. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) Technika (...) w C., której przedmiotem jest m.in. sprzedaż i montaż kotłów grzewczych. Obecnie działalność gospodarczą pod firmą (...) prowadzi M. R..

P. R. jest sąsiadem F. L.. Na przełomie listopada i grudnia 2012r. obaj porozumieli się, w zakresie wymiany u tego ostatniego kotła grzewczego. Wedle ustaleń, dostarczony kocioł miał mieć możliwość palenia zmiennym paliwem, w tym m.in. peletem, ekogroszkiem i drewnem. Porozumieniem stron płatność za piec miała być rozłożona w czasie. F. L. przybył z początkiem stycznia 2013r. do siedziby przedsiębiorstwa (...), gdzie został mu okazany przez pracownicę M. R. piec marki H. wraz z zapewnieniem, iż można nim grzać zmiennym paliwem. Podczas okazania przybył do siedziby P. R. i zapewnił, iż dostarczony mu piec, będzie wydajniejszy, albowiem poza zwykłym paliwem będzie też bezpiecznie spalał inne paliwo. F. L. wskazał, iż zapłaty będzie mógł dokonać we wrześniu 2013 r.

F. L. w formie ustnej zamówił u P. R. piec. Nie wymieniał nazwy, wskazał jedynie, iż piec spalać ma wszystkie uzgodnione wcześniej paliwa.

2 lutego 2013r. pracownicy P. R. przywieźli do mieszkania F. L. i zamontowali wraz z całą instalacją piec marki H. (...) (...). Następnego dnia do zamontowanego pieca pracownik P. T. G. dokonał przyłącza elektroniki. Do pieca nie były dołączone dokumenty informacyjne, instrukcyjne oraz reklamacyjne. Po zamontowaniu pieca, został uruchomiony przez pracowników P. R.. Pracownicy pokazali F. L. w jaki sposób piec należy uruchomić i wyłączyć awaryjnie. Strony umowy umówiły się na zapłatę kwoty pomiędzy 8.000, a 9.000 zł plus instalacja. Do pieca, w ramach ceny zakupu, P. R. przekazał F. L. tonę opału w postaci peletu. W związku ze sprzedażą i montażem pieca, P. R. wystawił wypisaną przez M. R. fakturę VAT na kwotę 14.124,09 zł z czternastodniowym terminem płatności, z czego cena samego kotła

wynosiła kwotę 11.000 zł. W tym samym dniu faktura została przekazana małżonkom L., z informacją, iż pomimo wskazanego terminu zapłaty, może ona nastąpić do września 2013 r.

21 lutego 2013r. F. L. zapłacił na poczet spłaty pieca, kwotę 3.128 zł. Pozostała spłata miała być odłożona do września 2013 r.

Po upływie około miesiąca, bo na przełomie marca i kwietnia 2013r., F. L. zgłosił ustnie P. R., iż piec działa wadliwie, przy czym nie spełnia swej funkcji, z uwagi na brak możliwości zmiany paliwa. F. L. domagał się także dołączenia instrukcji obsługi pieca. P. R. poinformował wówczas F. L., iż przyśle technika, który dokona właściwej regulacji pieca i dostarczy instrukcję. Instrukcja od zamówionego pieca nie została dostarczona. P. R. powiadomił wówczas F. L., iż piec spala wyłącznie pelet. F. L. zażądał wówczas wymiany pieca.

Po uzyskaniu informacji, iż piec obsługuje jedynie pelet, F. L. ponownie zażądał wymiany pieca. W odpowiedzi na powyższe P. R. wywiódł pisemne wezwanie do zapłaty z 29.04.2013r. domagając się od F. L. zapłaty kwoty 11.124,09 zł. W odpowiedzi, pismem z dnia 15.05.2013r. F. L. odmówił zapłaty z uwagi na wadliwość przedmiotu umowy oraz ceny. Pismem z 22.05.2013r. P. R. nie uznał w/w roszczeń i zażądał zapłaty. W kolejnej odpowiedzi, pismem z 29.05.2013r. F. L. podtrzymał swoje żądania i odstąpił od umowy.

F. L. wywiódł reklamację do producenta, w której wskazywał na potrzebę aktualizacji sterownika, w ten sposób by przestawić program paliwa. 4 czerwca 2013r., gwarant – Przedsiębiorstwo Produkcyjne (...) sp z o.o. sp. k. w S., wynikiem oględzin pieca przez pracownika – Z. M. stwierdził, iż piec obsługuje jedynie pelet.

O powyższej sytuacji F. L. powiadomił D.A.S. Towarzystwo (...) S.A.

F. L. zamówiony piec użytkuje do chwili obecnej.

Analizując ustalone w sprawie okoliczności przez pryzmat art. 3 ust. 1, art. 4, art. 8 ustawie z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego i art. 494 k.c., Sąd I instancji uznał, że powództwo główne nie zasługiwało na uwzględnienie, zaś powództwo wzajemne okazało się zasadne.

Sąd Rejonowy zauważył, że pomiędzy stronami powstał stosunek cywilny sprzedaży. Sprzedaż ta miała charakter konsumencki, albowiem powstała pomiędzy przedsiębiorcą versus konsumentem. Z uwagi na okres zawarcia umowy, konsumentowi przysługiwała ochrona unormowana w ustawie o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Po pierwsze – wobec spornych roszczeń – ustalenia wymagała okoliczność, czy towar zamówiony przez konsumenta był zgodny z umową ściślej z jej postanowieniami, po drugie, czy przedsiębiorca przedsięwziął wszelkie obowiązki informacyjne, po trzecie zaś, czy ewentualnie zaistniała niezgodność towaru była istotna oraz czy dokonane odstąpienie od umowy było skuteczne.

Przedkładając powyższe na stan zawisły w niniejszej sprawie, Sąd stwierdził, iż F. L. kupował piec z myślą, iż będzie w nim mógł stosować paliwo w postaci m.in. ekogroszku i drewna, bądź zboża. Co więcej przedsiębiorca zarówno w chwili sprzedaży zapewnił go o tym, a także zwodził w późniejszym okresie, wskazując, iż przyjedzie technik i odpowiednio zaprogramuje piec. Zapewnienia te miały się z prawdą, wskutek czego P. R. wskazał, iż piec jest przystosowany wyłącznie do palenia peletu. To jak podał F. L. sprawia, iż towar konsumpcyjny zupełnie nie spełnia jego oczekiwań, a to z uwagi na jego nieekonomiczność. Nie ma wątpliwości, iż amortyzacja, tj. nakład finansowy celem użytkowania rzeczy jest istotną okolicznością determinująca decyzję o zakupie danego towaru.

Sąd I instancji stanął na stanowisku, iż P. R. jako przedsiębiorca uchybił obowiązkom informacyjnym unormowanym art. 4 ustawy konsumenckiej, w szczególności nie dołączył do pieca instrukcji obsługi. Z niej wyraźnie wynika rodzaj paliwa, jakie może być używane w piecu, a pozwany – powód wzajemny znając jej treść z pewnością dokonałby swoich uprawnień szybciej. Nie ma przy tym znaczenia, iż jak wskazali to pracownicy producenta, instrukcja obu modeli co do zasady jest tożsama, albowiem informacje o użytkowaniu towaru winny być dołączone do konkretnego sprzętu.

Sąd zwrócił uwagę na fakt, iż F. L. już w kwietniu informował P. R. o niespójności właściwości towaru konsumenckiego z oczekiwanym. Stąd też dokonane pismem z 29.05.2013r. (k. 34-35) odstąpienie od umowy, znajdowało ramy dwumiesięcznego okresu, o jakim stanowi art. 9 ust. 1 ustawy konsumenckiego. Nadto, zgłaszając swoje roszczenia w kwietniu 2013r. pozwany – powód wzajemny domagał się wymiany pieca na taki, który spełnia jego kryteria zakupu, a takowy nie został mu dostarczony. Nie została więc zachwiana hierarchia uprawnień, o której mowa w ustawie konsumenckiej. Co prawda w oświadczeniu tym nie sposób wskazać *expresis verbis* oświadczenia o odstąpieniu, jednakże – zdaniem Sądu Rejonowego - takie oświadczenie może zostać, wynikiem szeroko rozumianej definicji oświadczeń woli, złożone także w sposób konkludentny. Niezależnie od tego, Sąd podkreślił, iż odstąpienia od spornej umowy dokonał także pełnomocnik procesowy w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a powództwem wzajemnym, mieszcząc się przy tym w terminie.

Wynikiem wyżej zaprezentowanego rozumowania Sąd Rejonowy doszedł do konkluzji, iż pozwany – powód wzajemny dokonał skutecznej i zgodnej z powyższymi unormowaniami czynności prawnej odstąpienia od umowy. Stąd też powództwo P. R., jako niezasadne, bo żądające zapłaty za niezgodny towar, od sprzedaży którego odstąpiono nie zasługiwało na uwzględnienie. A *contrario*, skuteczne odstąpienie od umowy F. L. determinowało obowiązek zwrotu pomiędzy stronami wszystkiego co sobie świadczyły – w tym przypadku na podstawie art. 494 k.c., zwrotu konsumentowi zapłaconej tytułem części ceny kwoty.

Na zasadzie w/w przepisów w zw. z art. 316 k.p.c. Sąd orzekł zgodnie z literą żądania F. L. i zasądził na jego rzecz od P. R. kwotę 3.000 zł za równoczesnym zwrotem P. R. zamontowanego pieca.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 k.c. Przy czym oddalono powództwo wzajemne w części dotyczącej nadmierności roszczenia odsetkowego.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. statuującego odpowiedzialność strony za wynik procesu. Koszty w niniejszej sprawie obejmowały opłatę od pozwu wzajemnego w kwocie 150 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego – powoda wzajemnego w kwocie 2.417, obejmującej wynagrodzenie obliczone po myśli w § 6 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej.

Powód – pozwany wzajemny zaskarżył powyższy wyrok apelacją, domagając się jego zmiany, poprzez oddalenie powództwa wzajemnego i uwzględnienie powództwa głównego, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie:

twierdzeń F. L. w kwestii ustalonych przez strony warunków zapłaty ceny pieca, mimo ich sprzeczności z treścią faktury VAT z dnia 5 lutego 2013 roku nr (...),

że F. L. otrzymał inny piec niż zamawiał, mimo iż przed zawarciem umowy był w firmie apelującego i oglądał piec, który chciał zakupić, a którego nazwa figuruje na fakturze VAT z dnia 5 lutego 2013 roku nr (...) i po trzech tygodniach od jego uruchomienia zapłacił część ceny nie mając zastrzeżeń do nabytego towaru,

- art. 9 ust. 1 ustawy konsumenckiej, poprzez uznanie, że powód wzajemny o rzekomej wadzie zawiadomił apelującego w terminie, mimo iż owa wada została wykryta już w dniu 5 lutego 2013 roku po zamontowaniu pieca i dotyczyła ona wyłącznie tego, że materiał opałowy (pelet) jest zbyt drogi,

- art. 9 ust. 1 ustawy konsumenckiej, poprzez uznanie, że powód wzajemny skorzystał z uprawnień przewidzianych w ustawie konsumenckiej w terminie, mimo iż nie wykazał, że jego oświadczenie w tym zakresie faktycznie zostało w formie listu poleconego lub telegramu doręczone apelującemu jeszcze przed upływem ustawowego terminu,

- art. 4 ust. 3 ustawy konsumenckiej, poprzez uznanie, że dostarczony piec nie odpowiada właściwościom tego rodzaju towaru konsumpcyjnego, mimo iż w tym wypadku wiązałyby się to z udowodnieniem, że piec nie grzeje.

Pozwany – powód wzajemny wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że zgodnie z art. 382 k.p.c., sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (vide: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97 - Lex). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, jak i wnioski wywiedzione z ustalonych okoliczności, prowadzące do wydania zaskarżonego orzeczenia były prawidłowe. Sąd Okręgowy nie znalazł zatem podstaw do innej, aniżeli dokonana przez Sąd Rejonowy, oceny okoliczności powoływanych w toku postępowania sądowego przed obiema instancjami.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje poczynione przez Sąd I instancji ustalenia stanu faktycznego i przyjmuje je za własne, jak i zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia rozważania prawne. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny merytorycznej zgłoszonych przez strony roszczeń. W konsekwencji, zarzuty podniesione w treści apelacji, w ocenie Sądu II instancji, stanowią w istocie gołosłowną polemikę z prawidłowymi wskazaniem i rozważaniami Sądu I instancji.

Zważyć należy, że skarżący oparł apelację w zasadzie na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie błędnej i niewszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne przyjęcie, iż piec dostarczony przez P. R. był niezgodny z umową, a F. L. skorzystał z uprawnienia od odstąpienia od umowy w terminie.

Należy mieć na uwadze, iż zgodnie z treścią - wyrażającą obowiązującą w polskiej procedurze cywilnej zasadę swobodnej oceny dowodów - art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału - swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebrany materiał dowodowy. Jest to podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądownictwa, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (orzeczenie Sądu Najwyższego z 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, nie publ.). W orzeczeniu z 10 czerwca 1999 roku, wydanym w sprawie II UKN 685/98 (OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655) Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Jednocześnie przysługujące sądowi prawo swobodnej oceny dowodów musi być tak stosowane, aby prawidłowość jego realizacji mogła być sprawdzona w toku instancji. Dlatego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie

jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – Lex).

Zdaniem Sądu II instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego. To z kolei czyni zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. gołosłownym.

Wywodom Sądu I instancji nie można zarzucić dowolności, ani przekroczenia granic logicznego rozumowania. Sąd odniósł się do podniesionych przez stronę w toku sprawy zarzutów. Wskazał fakty, które uznał za udowodnione i na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Odniósł się do całego zaproponowanego przez stronę materiału dowodowego, wyjaśniając przy tym motywy, którymi się kierował.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy zasadnie uznał za wiarygodne zeznania świadków: T. G. (k. 95-98), częściowo M. R. (k. 98-100), M. Ż. (k. 100-102), L. L. (2) (k. 102-104), K. L. (1) (k. 104-106), K. L. (2) (k. 106-108), J. W. (k. 108-109), M. M. (k. 118-120), Z. M. (k. 120-122); częściowo zeznania P. R. (k. 128-129), a także zeznania F. L. (k. 130-134, 140-140v). Przedstawione bowiem w takim zakresie oświadczenia wiedzy tych osób były jasne, logiczne, konsekwentne i wzajemnie się dopełniały, a nadto znajdowały potwierdzenie w dokumentach, zgromadzonych w aktach sprawy. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, wiarygodności zeznań powołanych w sprawie świadków nie umniejszała niepamięć co do niektórych okoliczności tudzież brak precyzyjnego ich wskazania, albowiem z uwagi na znaczny wpływ czasu braki wiedzy w tym przedmiocie są logiczną konsekwencją jego upływu. Zeznania w/w osób potwierdziły, iż F. L. zamówił piec (zamiennie kocioł) grzewczy, który miał spalać różne paliwa, w tym poza peletem, ekogroszek i drewno. O powyższym zeznali domownicy pozwanego – powoda wzajemnego, a także pracownica powoda – pozwanego wzajemnie - M. R.. Wskazała ona bowiem jednoznacznie, iż informowała konsumenta o możliwości palenia w piecu także innym paliwem, aniżeli pelet. Zarówno pracownik apelującego - T. G., jak i pozostali świadkowie – poza M. R. (która de facto przejęła od P. R. przedsiębiorstwo i wynik sprawy będzie oddziaływał na jej sytuację) – wskazywali, iż wedle umowy stron zapłata miała nastąpić we wrześniu 2013 roku. Na podstawie zeznań pracowników powoda – T. G. i M. Ż. - wespół z zeznaniami uznanymi za wiarygodne pozostałych osób, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż F. L. nie została doręczona instrukcja obsługi pieca. Nadto sam powód – pozwany wzajemny przytoczył w późniejszych zeznaniach, iż instrukcja ta została mu doręczona w późniejszym okresie. Zeznania przywołanych wyżej świadków potwierdzały ponadto, że pozwany – powód wzajemny rościł pretensje do P. R., celem wymiany pieca, albowiem takiego nie zamawiał. O roszczeniowej postawie tego pierwszego zeznał m.in. T. G., wskazując, iż nie przekazywał szefowi – P. R. reklamacji pozwanego.

Zważyć należy, że materialnoprawną podstawą rozpoznania niniejszej sprawy były przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego – zwana dalej „ustawą o sprzedaży konsumenckiej”. Ustawa ta reguluje m.in. zasady postępowania, w tym prawa i obowiązki stron, gdy towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową (por. art. 4 ust. 1 tej ustawy). W takiej sytuacji ustawodawca przewidział szereg – obwarowanych wprawdzie odpowiednimi przesłankami - uprawnień dla kupującego, który nabył towar niezgodny z umową. Katalog tych uprawnień określony jest w art. 8 ustawy i zawiera uprawnienie kupującego do: żądania doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową poprzez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy. Kupującemu przysługuje też, w okolicznościach wskazanych w ustawie, uprawnienie do domagania się stosownego obniżenia ceny albo odstąpienia od umowy. Odstąpienie od umowy, jako jedno z uprawnień z tytułu niezgodności towaru z umową należy traktować jako odzwierciedlenie odpowiedzialności odszkodowawczej sprzedawcy z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania, która powstaje z momentem wydania towaru z przeznaczeniem na wykonanie zobowiązania. Konsekwencją skutecznego odstąpienia od umowy jest po stronie kupującego możliwość żądania zwrotu spełnionego przez niego świadczenia (uiszczonej ceny), zaś po stronie sprzedawcy – aktualizacja roszczenia o zwrot rzeczy. Odstąpienie od umowy nie jest dopuszczalne, jeżeli niezgodność towaru z umową jest nieistotna. Przez powołane ograniczenie ustawa racjonalizuje działania kupującego poprzez uwzględnienie interesu sprzedawcy. Nieistotność niezgodności winna być oceniana ze względu na rodzaj i właściwości

towaru, a także cel (szczególny bądź zwykły) zawartej umowy sprzedaży konsumenckiej. Jeżeli niezgodność jest nieistotna, kupującemu przysługuje tylko uprawnienie do stosownego obniżenia ceny. (vide: Komentarz do ustawy o sprzedaży konsumenckiej. M. Pecyna – Lex).

Przy ocenie uzasadnionych oczekiwań konsumenta w ramach wykładni ustawy o sprzedaży konsumenckiej, należy kierować się modelem przeciętnego konsumenta, którego należy widzieć jako osobę stanowczą, rozsądną i krytyczną. Niezgodność towaru konsumpcyjnego jest istotna, jeśli towar ten nie odpowiada powszechnym, rozsądnym i uzasadnionym oczekiwaniom konsumenta budowanym na podstawie umowy, obejmującej ewentualnie indywidualnie uzgodnione, szczególne przeznaczenie towaru lub na podstawie zwykłego przeznaczenia i właściwości tego rodzaju towaru lub też zapewnień (reklamy) producenta, importera lub sprzedawcy, co do cech i właściwości towaru. Przy ocenie istotności niezgodności należy także brać pod uwagę tak funkcjonalność i użyteczność towaru, jak i jego walory estetyczne, jeśli wynikają ze szczególnego lub zwykłego przeznaczenia towaru. Prawo konsumenta do odstąpienia od umowy musi być wykluczone, jeśli świadczenie sprzedawcy, chociaż wadliwe, znacznie zaspokaja interes konsumenta (nieistotne naruszenie) - (vide: Ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Komentarz. red. J. Jezioro, A. Kołodziej – Legalis).

Odnosząc powyższe do realiów rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że pozwany – powód wzajemny zdołał wykazać, iż wady, a raczej ograniczenia dostarczonego przez powoda – pozwanego wzajemnego pieca istotnie odbiegały od zapewnień sprzedawcy i zarazem jego (konsumenta) wyobrażeń o nabywanym urządzeniu. W świetle ustalonych okoliczności nie budzi wątpliwości Sądu fakt, iż F. L. z góry założył, że nabydzie piec, umożliwiający spalanie różnego rodzaju paliw (ekogroszku, peletu, drewna, zboża). Logicznym bowiem pozostaje, że skoro zdecydował się przeznaczyć na zakup urządzenia kilkanaście tysięcy złotych, to chciał, by na wypadek wzrostu cen danego rodzaju paliwa, piec dawał mu możliwość opalania tańszym zamiennikiem. Bezsprzecznie poinformował o tym fakcie pracownice pozwanego M. R., która jak zeznała, zapewniła go, iż wybrany piec umożliwi ogrzewanie w oparciu o ekogroszek, pelet i drewno. Na tej właśnie podstawie F. L. podjął decyzje o zakupie urządzenia. Na przełomie marca i kwietnia 2013 roku, nabywca zgłosił ustnie P. R., iż piec działa wadliwie, tj. nie pozwala dążyć możliwości zmiany paliwa. F. L. domagał się także dołączenia instrukcji obsługi pieca, której dotychczas nie otrzymał. Apelujący stwierdził wówczas, iż przyśle technika, który dokona właściwej regulacji pieca i dostarczy instrukcję. Instrukcja od zamówionego pieca nie została jednak dostarczona, a po kolejnej interwencji nabywcy, P. R. oświadczył, iż piec spala wyłącznie pelet.

Zdaniem Sądu Okręgowego przytoczone okoliczności jednoznacznie świadczą o tym, iż piec będący przedmiotem umowy sprzedaży, wbrew wcześniejszym zapewnieniom sprzedawcy, nie posiadał kluczowych z punktu widzenia nabywcy właściwości. Trudno przy tym przypuszczać, iż znając opisane wyżej ograniczenia urządzenia do jednego tylko rodzaju paliwa, F. L. zdecydowałby się na jego zakup.

Co istotne, pozwany – powód wzajemny pierwotnie domagał się wymiany urządzenia na inne, zasilane różnymi rodzajami paliwa. Wobec jednak bierności sprzedawcy w tym zakresie, miał prawo odstąpić od umowy i żądać zwrotu uiszczonej kwoty za jednoczesnym zwrotem pieca. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż dopiero w kwietniu 2013 roku P. R. poinformował nabywcę o braku deklarowanych wcześniej właściwości towaru. Stąd też dokonane pismem z 29 maja 2013 roku (nadany listem poleconym w dniu 3 czerwca 2013 roku – k. 35) odstąpienie od umowy nastąpiło w terminie przewidzianym w art. 9 ust. 1 ustawy konsumenckiego.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (punkt 2 sentencji).